

Jean Serra: Poemes a Laia

«a na Rosa»

1
Laia se'n va,
en volanderes de colors,
allà, cap al tard de la nit...
i queda, com suspesa,
en l'aire feridor
i ple d'averanys.

2
Devers al teu bes sense fi
m'encaminen els passos
aquestes nits llargues.

Sempre la privació.
Sempre el desig.
Sempre el defalliment
lluny de tu Laia,

M'esperes? Venc.
Venc allà on ets.
Mai no em cansaré
de peonar cap a tu.

3
Quan encara no havia
arribat el primer dolor
una flama va sorgir de l'espai
i fortament m'envoltà.

Vivia despull, desarrelat
sense conèixer el teu món,
sense saber res de tu.

El foc ha mort, sense tu.

4
Vine, Laia, Vine, abans
que la distància
ens separi i l'abisme
m'engoleixi per sempre.

Clars són els dies
i lleugeres com la brisa
les nits d'aquest estiu.

5
Voltaves el meu món,
inconeguda, flotant
com aire fresc de vespre.

Un cop havíem tancat
el cercle, descobrírem
que no hi havia caliu.

6
D'aquell redòs calent
i màgic on ens amàvem,
cada dia n'estam
més allunyats.

Sense esperança respir
la boira que omple
la meua cambra,
buida de tu i sola.

Les teues cartes
no m'arriben,
i un enuig torba
el meu anhel.

7
Laia, escolta'm:
l'aurora s'acosta
i vol somiar vora tu.

Laia, escolta:
el xaloc aminva
la seua potència
i l'alba acull
amb plaer
les ones morents.

Escolta, Laia,
els batecs
d'un amor callat.

8
Mor la tarda
i moren les rialles.

Del turó, Laia,
has de baixar,
car les ombres
quan davallin
no t'han de trobar
sola i lluitant
contra el mal.

No t'agrada a tu,
Laia, somiar?
No t'agrada, Laia,
perdre el pensament
en la il·limitació
de les aigües?

Laia. Laia. Laia.

Les veus marines
no s'exalten
en veure't trista
melancòlica i callada.

9
Des de l'horitzó, Laia,
un vaixell a la deriva
desesperat cerca un port.

Calla i no pensis:
a bord hi ha un home
agonitzant: no avisis
la gent del poble:
mira'l i deixa que mori:
és irrecuperable per al món.

Guarda aquesta
darrera imatge
d'ell, del moribund.